

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15911/2024
23.10.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александра Аврамовић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Државног већа тужилаца - Основног јавног тужилаштва у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2346/23 од 22.01.2024. године у седници одржаној 23.10.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2346/23 од 22.01.2024. године у ставу другом и трећем изреке (преиначујући део).

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2346/23 од 22.01.2024. године у делу става првог изреке којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 14/23 од 06.04.2023. године у одбијајућем делу, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 2346/23 од 22.01.2024. године у делу става првог изреке којим је одбијена жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Врању П 14/23 од 06.04.2023. године у одбијајућем делу.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 14/23 од 06.04.2023. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име накнаде материјалне штете због непризнатих трошкова кривичног поступка наредбом ОЈТ у Врању од 28.12.2021. године износ од 281.207,00 динара са законском затезном каматом од 06.04.2023. године до исплате, док је одбијен као неоснован део тужбеног захтева за исплату преко досуђеног до траженог износа од 908.500,00 динара, односно за износ од 627.293,00 динара са законском затезном каматом од 06.04.2023. године до исплате. Ставом

другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 137.059,00 динара, са законском затезном каматом на износ од 83.250,00 динара почев од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 2346/23 од 22.01.2024. године, ставом првим изреке, потврђена је првостепена пресуда у усвајајућем делу става првог изреке за досуђене трошкове кривичног поступка у износу од 220.000,00 динара са законском затезном каматом од 06.04.2023. године до исплате и у одбијајућем делу става првог изреке, те су у том делу одбијене жалбе парничних странака као неосноване. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом усвајајућем делу става првог изреке, тако што је одбијен као неоснован тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да му тужена исплати на име материјалне штете због непризнатих трошкова кривичног поступка преко износа од 220.000,00 динара до износа од 281.207,00 динара, са законском затезном каматом од 06.04.2023. године до исплате. Ставом трећим изреке, преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у ставу другом изреке првостепене пресуде тако што је одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешног и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Тужилац је ревизију изјавио на основу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, а описно је указао на потребу да се о ревизији одлучи као о посебној ревизији због уједначавања судске праксе и правилног тумачења права (члан 404. истог закона).

Врховни суд је испитао правноснажну другостепену пресуду у побијаном преиначујућем делу на основу члана 408. у вези са чланом 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку – ЗПП («Службени гласник РС» бр. 72/11...10/23) и нашао да је ревизија тужиоца у том делу дозвољена, али да није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не образлаже које друге повреде поступка су учињене, а које могу бити ревизијски разлог према члану 407. став 1. тачке 1-3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, против тужиоца је 28.12.2018. године поднета кривична пријава од стране Дирекције полиције, ПУ Врање, ОКП-ОЗСПК због постојања основа сумње да је извршио кривично дело пореска утаја из члана 225. став 3. у вези става 1. Кривичног законика РС. Наведена кривична пријава одбачена је решењем Основног јавног тужилаштва у Врању Кт. 47/19 од 07.10.2021. године. Након тога бранилац осумњиченог, овде тужиоца, је поднео 29.10.2021. године Основном јавном тужилаштву у Врању захтев за доношење решења о трошковима кривичног поступка, захтевајући да му се признају трошкови које је имао пред овим тужилаштвом, али и пред Пореском полицијом, УКП, Пореском управом и Полицијским управама у Врању и Прокупљу. Наредбом ОЈТ у Врању Кт. 47/19 од 28.12.2021. године одређена је исплата трошкова овде тужиоцу за ангажовање браниоца у укупном износу од 172.500,00 динара и то: на име присуства браниоца његовом саслушању као осумњиченом дана 29.05.2019. године у износу од 31.500,00

динара, на име присуства браниоца испитивању сведока дана 03.12.2019. године, 26.12.2019. године, 05.02.2020. године и 04.03.2020. године у износима од по 31.500,00 динара и на име састава поднеска за накнаду трошкова и разгледање списка од 29.10.2021. године у износу од 15.000,00 динара. Браниоци тужиоца предузимали су и правне радње за које тужиоцу нису признати трошкови наредбом ОЈТ у Врању од 28.12.2021. године и то: састав три дописа од 03.03.2017. године, састав дописа од 20.03.2017. године, 24.04.2018. године, 31.03.2017. године, 05.04.2017. године, 21.04.2017. године, 26.05.2017. године, 16.05.2018. године, састав два дописа од 23.05.2017. године, састав дописа од 30.05.2017. године, 04.07.2016. године, 12.07.2016. године, 30.11.2017. године, састав два дописа од 07.06.2018. године, састав дописа од 04.05.2018. године, 31.08.2017.године, 25.07.2018. године, 29.07.2021. године, 18.01.2021. године, 29.04.2021. године, 27.05.2021. године и 29.10.2021. године, затим састав образложених поднесака од 06.03.2017. године, 25.10.2017. године, 23.01.2020. године, 14.08.2020. године и 10.12.2020. године, присуство испитивању сведока у Полицијској управи и то ББ 07.02.2017. године, ВВ 07.02.2017. године, ГГ 03.03.2017. године, ДД 03.03.2017. године и ЂЂ 26.12.2019. године, затим трошкове на име израде налаза и мишљења и изјашњења стручног саветника Милана Матића од 15.04.2021. године у износу од 38.000,00 динара, за изјашњење стручног лица на налаз вештака економско- финансијске струке износ од 33.000,00 динара, трошкови са судске таксене марке у износу од укупно 1.000,00 динара, трошкови на име састава телеграма од стране адвоката у износу од 15.000,00 динара и трошкови на име слања телеграма у износу од 207,00 динара.

Одлучујући о тужбеном захтеву тужиоца на основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је нашао да тужиоцу сходно одредбама члана 261. и 265. став 1. ЗКП припада право на накнаду трошкова кривичног поступка о којима Основно јавно тужилаштво у Врању није одлучило у року од 3 месеца од дана подношења захтева за њихову надокнаду. Одлучујући о висини захтева, односно о томе који трошкови кривичног поступка су били нужни, првостепени суд је закључио да су то трошкови које је тужилац имао након подношења кривичне пријаве као почетка предистражног поступка у смислу члана 7. став 1. ЗКП, али не и трошкови које је имао пре тога пред органима полицијске управе, јер у то време тужилац још увек није имао својство осумњиченог и присуство адвоката приликом предузимања ових радњи није било обавезно. Због тога је овај суд делимично усвојио тужбени захтев за износ потраживаних трошкова које је тужилац имао пред ОЈТ у Врању у укупном износу од 281.207,00 динара, док је преко овог износа одбио тужбени захтев као неоснован.

Другостепени суд је прихватио становиште првостепеног суда да тужилац као осумњичени против кога је одбачена кривична пријава сходно одредби члана 265. став 6. ЗКП има право да у парничном поступку потражује као накнаду причињене штете од стране тужене и остале нужне трошкове кривичног поступка које је имао и које је тражио сходно одредби члана 262. став 1 ЗКП, а који му нису признати наредбом ОЈТ У Врању Кт 47/19 од 28.12.2021. године. Испитујући правилност одлуке првостепеног суда о томе који трошкови кривичног поступка треба још да буду надокнађени тужиоцу, поред оних признатих и исплаћених по наведеној наредби поступајућег тужилаштва, овај суд је нашао да је првостепени суд досудио тужиоцу одређене трошкове кривичног поступка чија исплата му је већ била одређена наредбом ОЈТ у Врању, али и неке неисплаћене трошкове који по оцени другостепеног суда нису били нужни и потребни. Према становишту другостепеног суда, тужилац основано

потражује накнаду трошкова за састав четири дописа (од 18.01.2021. године, 29.04.2021. године, 27.05.2021. године и 29.07.2021. године) од по 15.000,00 динара, за састав три образложена поднеска (од 21.01.2020. године, 14.08.2020. године и 10.12.2020. године) од по 30.000,00 динара, за састав анализе и изјашњења стручног саветника на налаз вештака износ од 32.000,00 динара и на име трошкова стручног саветника износ од 38.000,00 динара, што укупно износи 220.000,00 динара, док му не припадају трошкови на име присуствовања браниоца испитивању сведока ГГ пред ОЈТ у Врању у износу од 30.000,00 динара јер је истог дана испитан сведок ДД за коју доказну радњу је тужиоцу одређена исплата трошкова наредбом ОЈТ у Врању, на име састава дописа од 29.10.2021. године у износу од 15.000,00 динара који је такође признат тужиоцу наредбом ОЈТ у Врању, на име плаћених таксених марки у износу од 1.000,00 динара и на име састава телеграма и трошкова слања у износу од 15.207,00 динара, јер нису били нужни за вођење кривичног поступка, а које му је признао првостепени суд. Зато је другостепени суд у овом делу преиначио првостепену пресуду и одбио као неоснован тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 61.207,00 динара са припадајућом затезном каматом.

По оцени Врховног суда, побијана одлука другостепеног суда у преиначујућем делу донета је правилном применом материјалног права.

Одредбом члана 261. став 1. Законика о кривичном поступку («Службени гласник РС» бр. 72/2011...35/2019, 27/2021 – одлука УС и 62/2021 – одлука УС, у даљем тексту: ЗКП), прописано је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка. Поступак, у смислу одредбе члана 2. став 1. тачка 14. истог закона, подразумева предистражни поступак и кривични поступак. Одредбом члана 261. став 2 ЗКП је прописано шта све трошкови кривичног поступка обухватају, па тако ови трошкови, између осталог, обухватају и награду вештаку, награду стручном саветнику, награду повериоцу, награду тумачу, награду и нужне издатке браниоца, нужне издатке приватног тужиоца и оштећеног као тужиоца и њиховог законског заступника, као и награду и нужне издатке њихових пуноћника (тачка 7). Почетак предистражног поступка, у смислу чланова 280. до 284. ЗКП, везују се за подношење кривичне пријаве надлежном јавном тужиоцу, који руководи предистражним поступком сходно одредби члана 285. став 1. истог закона. Према одредбама члана 287. ЗКП, ако полиција у предистражном поступку предузме доказну радњу о томе ће без одлагања обавестити јавног тужиоца, при чему докази које је полиција прибавила предузимањем доказних радњи могу бити коришћени у даљем току кривичног поступка ако су доказне радње спроведене у складу са овим закоником.

Дакле, овлашћена лица полиције могу да предузимају доказне радње по налогу јавног тужиоца. Када је реч о трошковима који се односе на награду и нужне издатке ангажованог браниоца за присуствовање доказним радњама предузетим пред надлежним органима полиције, који докази се под условима прописаним ЗКП могу користити у кривичном поступку, несумњиво је да се ради о трошковима насталим поводом кривичног поступка, те самим тим окривљени има право на накнаду тих трошкова. Међутим, правилни су разлози нижестепених судова да се тужиоцу одређени трошкови које потражује, а односе се на радње које је предузео ангажовани адвоката у време када он још није имао својство осумњиченог, не могу признати као нужни трошкови кривичног поступка јер нису настали поводом извођења доказаних радњи од стране полиције који се могу користити у кривичном поступку, па присуство

адвоката приликом предузимања ових радњи (од стране Пореске управе, Пореске полиције и осталих полцијских управа када су прикупљана обавештења од стране грађана) није било обавезно. Такође, правилно је другостепени суд одлучио када није признао тужиоцу трошкове за доказне радње за које је тужиоцу одређена исплата наредбом ОЈТ у Врању, као и за оне који нису били нужни за вођење кривичног поступка, дајући образложење које у свему као правилно прихвата Врховни суд.

Следом изложених разлога, Врховни суд је на основу члана 414. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије против потврђујућег дела правноснажне другостепене пресуде, Врховни суд је нашао да нису испуњени услови према одредби члана 404. став 1. ЗПП да би се дозволило одлучивање о ревизији у том делу као изузетно дозвољеној. Овом одредбом је прописано да је ревизија изузетно дозвољена због погрешене примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и кад је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

У конкретном случају, имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења другостепеног суда, по оцени Врховног суда, није потребно уједначавање судске праксе о накнади штете у висини неисплаћених трошкова у вођеном предистражном поступку, а тужилац није учинио основаним наводе ревизије да је побијана одлука у одбијајућем делу донета супротно пракси ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама тог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим правним основом и битно сличним чињеничним стањем.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско-правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете у овој правној ствари поднета је 19.01.2022. године. Вредност предмета спора побијаног одбијајућег дела је 627.293,00 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије према одредби члана 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија тужиоца у том делу недозвољена.

На основу наведеног, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу трећем изреке

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић